

Els bisbes consideren una “mala notícia” la tramitació de la llei de l'eutanàsia

Dc, 16/09/2020 per Catalunya Religió

(CR) El Congrés dels Diputats va aprovar al febrer l'elaboració d'una llei que reguli l'eutanàsia al llarg del 2021 amb 210 vots a favor, 140 en contra i dues abstencions. La proposta legislativa comptava amb les esmenes a la totalitat presentades pel PP i Vox que van ser rebutjades. La llei, però, encara està lluny de ser aprovada, abans s'haurà de discutir en ponència, sotmetre's a debat i votació al Senat i, posteriorment, tornar al Congrés per a la votació definitiva.

La Conferència Episcopal Tarraconense s'ha fet ressò de la nota de premsa emesa per la Conferència Episcopal Espanyola, en la que considera la tramitació de la llei una “mala notícia, ja que la vida humana no és un bé a disposició de ningú” i en la que valoren s'ha de posar la “dignitat de la persona” per davant de tot.

A continuació reproduïm la nota de premsa emesa per la Conferència Episcopal Espanyola:

[Nota de la Comissió Executiva sobre la llei de l'eutanàsia](#)

No hi ha malalts «incuidables», encara que siguin incurables

Reflexió a propòsit de la tramitació de la llei sobre l'eutanàsia

El Congrés dels Diputats ha decidit anar endavant amb la tramitació de la *Llei Orgànica de regulació de l'eutanàsia*. És una mala notícia, ja que la vida humana no és un bé a disposició de ningú.

La Conferència Episcopal Espanyola ha reflexionat repetides vegades sobre aquest assumpte greu que posa en qüestió la dignitat de la vida humana. L'últim text va

ser publicat l'1 de novembre de 2019 sota el títol «Sembradors d'esperança. Acollir, protegir i acompanyar en l'etapa final de la vida humana» i en ell s'examinen els arguments dels que volen afavorir l'eutanàsia i el suïcidi assistit, posant en evidència la seva inconsistència al partir de premisses ideològiques més que de la realitat dels malalts en situació terminal. Convidem amb encariment a la comunitat cristiana a la seva lectura i a la resta dels nostres conciutadans a acollir sense prejudicis les reflexions que es proposen en aquest text.

Insistir en «el dret eutanàsia» és propi d'una visió individualista i reduccionista de l'ésser humà i d'una llibertat desvinculada de la responsabilitat. S'afirma una radical autonomia individual i, al mateix temps, es reclama una intervenció «compassiva» de la societat a través de la medicina, originant-se una incoherència antropològica. D'una banda, es nega la dimensió social de l'ésser humà, «dient la meva vida és meva i només meva i me la puc llevar» i, d'altra banda, es demana que sigui un altre -la societat organitzada- qui legítimi la decisió o la substitueixi i elimini el sofriment o la manca de sentit, eliminant la vida.

L'epidèmia que seguim patint ens ha fet adonar que som responsables els uns dels altres i ha relativitzat les propostes d'autonomia individualista. La mort en soledat de tants malalts i la situació de la gent gran ens interpel·len. Tots hem elogiat la professió mèdica que, des del jurament hipocràtic fins avui, es compromet en la cura i defensa de la vida humana. La societat espanyola ha aplaudit la seva dedicació i ha demanat un suport més gran al nostre sistema de salut per intensificar les cures i «no deixar ningú enrere».

El suïcidi, creixent entre nosaltres, també reclama una reflexió i pràctiques socials i sanitàries de prevenció i cura oportuna. La legalització de formes de suïcidi assistit no ajudarà a l'hora d'insistir als que estan temptats pel suïcidi que la mort no és la sortida adequada. La llei, que té una funció de proposta general de criteris ètics, no pot proposar la mort com a solució als problemes.

El més propi de la medicina és curar, però també cuidar, alleujar i consolar sobretot a la fi d'aquesta vida. La medicina pal·liativa es proposa humanitzar el procés de la mort i acompanyar fins al final. No hi ha malalts «incuidables», encara que siguin incurables. Advoquem, doncs, per una adequada legislació de les cures pal·liatives que respongui a les necessitats actuals que no estan plenament ateses. La fragilitat que estem experimentant durant aquest temps constitueix una oportunitat per reflexionar sobre el significat de la vida, la cura fraterna i el sentit del sofriment i de la mort.

Una societat no pot pensar en l'eliminació total del sofriment i, quan no ho aconsegueix, proposar sortir de l'escenari de la vida; per contra, ha d'acompanyar, pal·liar i ajudar a viure aquest patiment. No s'entén la proposta d'una llei per posar en mans d'altres, especialment dels metges, poder treure la vida dels malalts.

El sí a la dignitat de la persona, més encara en els seus moments de major indefensió i fragilitat, ens obliga a oposar-nos a aquesta llei que, en nom d'una presumpta mort digna, nega en la seva arrel la dignitat de tota vida humana.

Madrid, 14 de setembre, festa de l'Exaltació de la Santa Creu.

Comissió Executiva de la CEE